

verden næsten forsvunden: de store Flokke af Maager og Terner, som dengang sværmede over Favsingholm, saa han troede, de havde hjemme der og hørte Gaarden til paa samme Maade som Duerne og Hønsene. Med en Lystighed som unge Piger, der slipper fri af Institutet, dalede de ned paa Pløjemarkerne udenfor. Eller de drog bort den modsatte Vej ud til Ynglepladserne i Fjordmundingen. Nu kom blot engang imellem en ensom Maage sejlene højt til Vejrs i stum Flugt — som flygtede den slagen bort fra Elskovskampene derude.

Mens Torben hvilte sig i en af Teltets Stole og røg en Cigaret eller to, spaserede Frøken Hecht omkring i Nærheden for at være ved Haanden, dersom han skulde behøve hende. Naar han da fik Øje paa hende, mens hun gik ude paa Græsplænen og søgte efter Foraarets første Blomst, nød han med tungsindig Glæde Synet af hendes Skikkelses sunde Ungdom. I sin sorte Sygeplejedragt, med et hvidt Slør bundet omkring Hovedet, mindede hun om en ung, klosterlig Novice.

Den unge Pige havde af og til røbet lidt om sine Forhold. Hun var født i en Provinsby og havde vistnok haft en trang Barndom. Det var sagtens derfor, hun var saa taknemlig for enhver Venlighed, der vistes hende. Men der var ogsaa noget i hendes Væsen, der tydede paa, at hendes Hjerte bar paa et